

forslag, og at denne fejl havde været medvirkende til, at det pågældende ændringsforslag mod forventning var blevet vedtaget i udvalget.

Under sagens behandling i plenarforsamlingen lykkedes det imidlertid kun at få rettet den sproglige uoverensstemmelse i teksten samt at få foretaget en mindre ændring af den omstridte bestemmelse, der således stadig efter vestlig (og dansk) opfattelse er for vidtgående. Da de vestlige landes stemmeafgivning i udvalget som nævnt havde været overvejende taktisk bestemt og ikke været rettet mod deklARATIONEN i sin helhed, stemte alle 17 lande for deklARATIONEN i plenarforsamlingen. Den blev således enstemmigt vedtaget.

Til gengæld fandt de nordiske lande det nødvendigt at præcisere deres synspunkter til den omdiskuterede bestemmelse. Dette skete ved en stemmeforklaring der afgaves af Finlands delegerede på alle de nordiske landes vegne i overensstemmelse med en af disse i fællesskab udarbejdet tekst. I denne forklaredes det, at de fem nordiske lande afstod på deklARATIONEN i udvalget for derved at søge tilvejebragt forbedringer i teksten inden den endelige afstemning. De fem nordiske lande havde alligevel nu stemt for deklARATIONEN, fordi de fandt den af stor betydning og ønskede at støtte enhver bestræbelse på at bringe racediskrimination til ophør.

Imidlertid måtte disse fem lande gøre opmærksom på, at deklARATIONENS bestemmelse vedrørende indgreb mod propaganda til fordel for racediskrimination efter deres opfattelse var for vidtgående og ikke stemte overens med deres lovgivning, med den måde, de ønskede at fremme gennemførelsen af menneskerettighederne på, og med det mål, deklARATIONEN bør have, nemlig et samfund, hvor menneskets frihed, lighed og værdighed fastholdes og beskyttes, et samfund, som ikke blot er tolerant og frit for race- og anden diskriminering, men hvor de positive værdier af forskelligartethed anerkendes og værdsættes. Et sådant samfund trives på dets enkelte medlemmers støtte ud fra deres erkendelse af deres ansvar som frie og lige borgere og ikke på grund af frygt for straf. De fem nordiske lande måtte derfor forbeholde sig deres ret til at undlade at gennemføre denne bestemmelse.

Udkast til deklARATION om afskaffelse af alle former for religiøs intolerance.

(Dagsordenens punkt 44).

Udkast til deklARATION om asylret.

(Dagsordenens punkt 45).

Informationsfrihed.

(Dagsordenens punkt 46).

Da 3. udvalg på grund af manglende tid ikke nåede at behandle ovennævnte dagsordenspunkter, indstillede udvalget til plenarforsamlingen, at spørgsmålenes behandling udsattes til 19. plenarforsamling.

I et møde den 12. december gav plenarforsamlingen sin tilslutning hertil.

Forholdsregler til fremme blandt ungdommen af fredsidealer, gensidig respekt og forståelse mellem folkeslagene.

(Dagsordenens punkt 47).

3. udvalg begyndte den 4. december 1963 behandlingen af ovennævnte dagsordenspunkt. Rumænien indledte debatten med at fremlægge det fra foregående samling kendte udkast til deklARATION om fremme blandt ungdommen af ideerne om fred, gensidig respekt og forståelse mellem folkeslagene.

Under den efterfølgende generaldebat viste det sig, at de afrikanske lande fandt ideen om en deklARATION om dette emne god, og de engagerede sig aktivt som medforlagsstillere. Som følge heraf undergik det rumænske forslag en række ændringer, og ved debattens slutning forelå det i en 3. revideret udgave.

De vestlige lande gav i deres indlæg i debatten udtryk for, at man på dette område måtte lægge vægt på praktiske foranstaltninger, og de stillede sig tvivlende over for det hensigtsmæssige i at udarbejde en deklARATION herom.

Den danske delegerede (*kontorchef, fru Refslund Thomsen*) gav i et indlæg i debatten udtryk for, at Danmark fandt det vigtigt, at man støttede og udbyggede det arbejde, som UNESCO allerede udførte